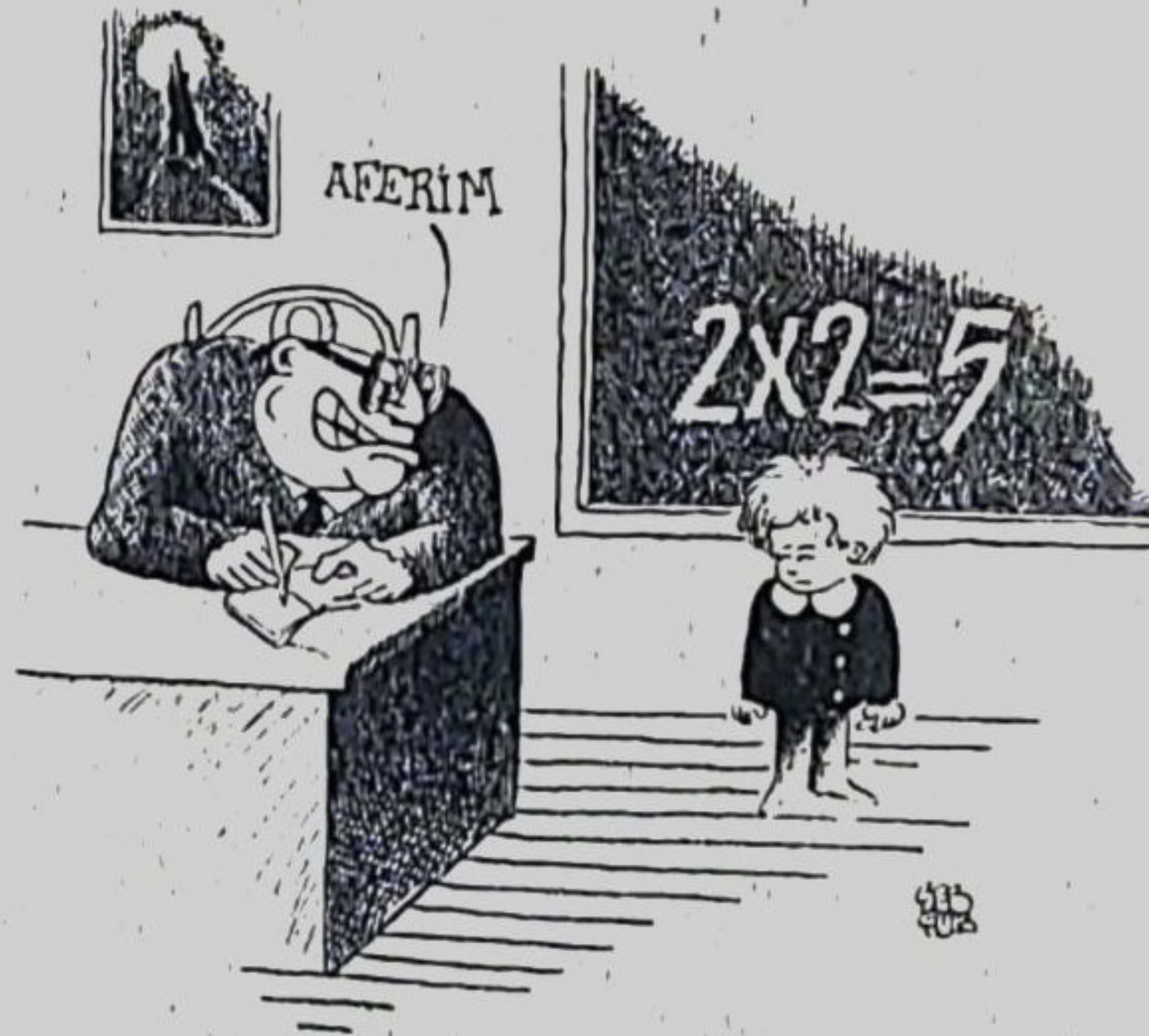
emperyalizme ve faşizme karşı

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

2

250 Kuruş

7. Ocak. 1977

OKURLARIMIZA

Devrimci Öğretmen'in ilk sayısı büyük bir ilgiyle karşılandı ve ilk baskı hemen bitti. Bu nedenle ikinci baskıyı yaptık. İkinci baskı elinizdeki sayının gecikmesine yol açtı. Gelecek sayıdan itibaren öğretmen arkadaşlarımızın şiir, karikatür vb. yapıtlarına bir sayfa ayıracağız. Sizlerin ilginizi bekliyoruz. Dergimize bütün arkadaşların haber, yorum, rapor ve eleştiri göndermeleri, ayrıca araştırmalarını ve öğretmen hareketi hakkındaki düşüncelerini, kısa zamanında bize ulaştırmaları yararlı olacaktır. Öğretmenlerin özlük, meslek sorunları hakkındaki araştırmaları varsa öncelikle gönderilmelerini istiyoruz.

Gelen eleştirilerden derginin özlük ve meslek sorunlarına daha fazla yer verilmesi isteniyor. Üçüncü sayıdan sonra derginin bu yönünün ağırlık kazanması için çalışmalara şimdiden başladık. Bu sayımızda "Genel Olarak Mücadele, Örgütlenme" üzerine olan yazımız sona eriyor. Gelecek sayımızda "Demokrasi Mücadelesi ve Demokratik Kitle Örgütleri" konusunu ele alacağız. Tüm-Der İstanbul şube başkanının memur örgütlenmesi ve mücadelesi konusundaki görüşleride bu sayıda yer aldı.

Dergimiz, Anadolunun bir çok yerine ulaşamıyor. Bir çok yerde kitapçı ve bayilerde satılması sağlanamıyor. Bu yüzden okuyucularımızın bulundukları yerlerdeki ve daha başka bölgelerdeki arkadaşlarıyla kuracağı ilişkilerle derginin daha yaygın hale gelmesini sağlamada yardımlarını bekliyoruz. Ayrıca bulundukları yerlerdeki kitapçı ve bayilerin ödemeli olarak dergilerimizi istetmeleri için çaba sarfetmelerini diliyoruz.

1. Sayımızda çeşitli dizgi hataları olmuştur. Düzeltir, özür dileriz: Sayfa 12, sütün 2'de paragraf 3 de "İşçi Sınıfının mücadelesi ve genel olarak halkın mücadelesi ağırlıkla demokratik kitle örgütleri tarafından yürütülür." cümlesindeki "ağırlıkla demokratik kitle örgütleri" sözcüklerinin yerine "öncü savaşçı parti" sözcükleri girecektir.

Dergimizin boyutlarında teknik nedenlerle değişiklik yapmak zorunda kaldık. Sizlere bu sayımızda daha kaliteli bir dergi sunduğumuza inanıyoruz.

DEVRIMCI SELAMLAR....

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

"Bizi Kendi Sınıfımıza Karşı Eğitemezler"

Ders Kitaplarına Karşı Mücadele...

FAŞİST SALDIRILARA, EĞİTİMİN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİNE KARŞI AKTİF MÜCADELE..

Faşist saldırıların ve cinayetlerin sürüp gittiği bir ortamda yaşıyoruz. Öyle ki bu durum toplumsal yaşantımızın içinde adeta yerleşik ve doğal bir görünüm kazanmak üzere. Daha önce yeni bir faşist cinayet ve saldırı olayı karşısında en azından şu bizim "aydın" kamuoyumuzda bir kıpırdanma, kendiliğinden de olsa bir tepki olurdu. Şimdi artık gazetelerde saldırı haberlerine rastlamazsak "acaba bugün niye birşey olmadı, bugün niye saldırmadılar" diye düşünüyoruz. Ve şimdi artık faşist cinayetler toplumsal yaşantımızın bir parçası haline dönüşüyor.

Faşizm ülkemizde Almanya-İtalya gibi ülkelerdekinden farklı bir gelişme seyri izliyor. Oralarda savaş sonrası toplumsal sorunlarının içinde mevcut düzenden hoşnutsuz orta sınıf mensuplarını çeşitli demagojilerle kendi peşinden sürükleyerek mevcut burjuva demokrasisine bir alternatif olarak gelişti. Devletin faşistleştirilmesi böyle bir gelişme seyrinden sonra mevcut devlet cihazının ele geçirilmesi biçiminde oluşturulmaktaydı.

Ülkemizde ise mevcut devlet cihazının tümü -bütün kurumları- **tam** olarak faşist olmasa bile, yeni sömürge özelliklerinden kaynaklanan bazı nedenlerle faşizm mevcut devlet kurumları arcılığı ile yukardan aşağı bir gelişme **özelliği** göstermektedir.

Bu nedenle bugün karşı karşıya bulunduğumuz faşist terörü mevcut devlet mekanizmasından bağımsız olarak görmeye imkan yoktur. Sıradan olaylar içinde karşılaştığımız polis-komando işbirliği, devlet kuvvetlerinin faşist komandoları sürekli kollamaları tesadüfi olaylar değildir. Yurtsever basında komandolarla kontr-gerilla denen teşkilat arasındaki bağıntıya değinen çeşitli yazılar yazılmış ve bazı olaylar üzerinde durulmuştur. (Örneğin faşistlerin cinayet işlediği silahların 2 ordu mensubuna ait olduğu kanıtlanmıştır. Dahada önemlisi Bülent Ecevit açıkca Türkeş'i sadece bir tabanca olarak gördüğünü, asıl sorumlunun tabancanın tetiğini çekenler olduğunu söylemiştir. Şüphe yok ki bir yıl devletin yürütme gücü başkanlığını yapmış olan, bu yolla devlet organlarını ve bu arada çeşitli "güvenlik" aygıtlarını ve gizli örgütünü yönetmiş olan eski başbakanın sözleri önemli bir gerçeği deşifre etmektedir. Bu gerçek faşist komando teşkilatın, genel olarak devlet mekanizması içinde yeralan kurumlar, özellikle de kontr-gerilla ve MIT tarafından örgütlendirilip yöneltilmesi olayıdır.

Faşist terör mekanizması ülkemizde hakim sınıfların egemenliklerini sürdürebilmek amacıyla yürüttükleri politikanın bir aracı olarak kullanılmaktadır. Bu yolla emekçi halk yığınları, devrimci güçler ve yurtseverler baskı altında tutulmakta, hakim sınıfların mevcut kalan düzeninin; bu azgın ve insafsız zulüm ve sömürünün sessiz seyircileri haline getirilmek istenmektedir.

Ama herşey bu kadarla da kalmamakta, daha da önemlisi yine bu yolla, yani yukardan aşağı bir biçimde örgütlendirilen faşist terör aracılığı ile halk yığınlarının faşizme karşı direniş gücü kırılmak ve bu suretle faşizme kitle tabanı oluşturmak için çalışılmaktadır. Bugün bizim ülkemizde faşizmin kitle tabanı cılız ve zayıftır. Mevcut devlet cihazı (ordusu, polisi, gizli örgütü vb. ile) da tam anlamıyla klasik açık faşist bir yapıda değildir. Oysa tekelci burjuvazi esas olarak ülkemizdeki egemenliğini sürdürebilmek için ve de uzun vadeli bir güvenlik içine sokabilmek için devlet teşkilatı **tam olarak** faşistleştirmek istemektedir. Böyle bir oluşum ise ancak az çok bir kitle tabanının oluşturulması ile mümkündür. İşte içinde bulunduğumuz durumda sürüp giden faşist terör ve cinayetlerin anlamı bu noktada düğümlenmektedir.

Bu durum karşısında ne yapılmalıdır? Emekçi halkın, devrimcilerin ve tüm ilericilerin cevabını aramak zorunda oldukları şey bu olmalıdır: Faşist terör ve saldırganlık karşısında somut olarak ne yapılmalıdır. Bildiri yayınlamak, bağırıp çağırmak,

halla faşistlerin saldırdıklarını tekrar edip durmak artık yeterli değildir. Bu konuda ilk olarak faşist terör ve cinayetlerin muhtevasının açık olarak teşhir edilmesi gerekir. Faşist saldırıların kaynağını ve amacını ortaya koymak gerekir. Durmaksızın faşistlerin saldırılarını anlatmak bir noktadan sonra faşistlerin yaygın bir güce sahip oldukları izlenimine yol açabilir. Ayrıca bugün faşistler cinayet işlemekten, suç işlemekten çekinmiyorlar. İşledikleri cinayetlerin karşısındaki **bilinçsiz tepkilerden** de yığınların korkuya kapılmalarını ve psikolojik baskı altında tutulmalarını sağlamak için yararlanmaktadırlar. Bu yüzden faşizmin teşhiri dikkatli bir şekilde yapılmalı, **faşizme karşı savaş bilincini ve kararlılığını arttırmak daima esas olmalıdır.** Bu konuda faşizme karşı mücadele konusunda ortaya çıkabilecek provokasyon teorilerinin yanlışlığı daima en açık bir şekilde sergilenmelidir.

İkinci olarak faşist saldırılar karşısında **aktif** bir tavır alınmalıdır. Faşist saldırılara teslim olmak, yılgınlığa kapılmak taktik olamaz. Bütün bilinçli devrimciler faşistlerin saldırganlığı karşısında toplumumuzun **her kesiminde** aktif bir savunmayı örgütlemelidirler. Bugün üniversitelerde ve diğer okullarda Devrimci Gençlik'in yürüttüğü mücadele örnek bir direnmedir. Bugün faşistler olanca güçleri ile ve devlet güçlerinin desteğini de arkalarına alarak üniversiteleri faşist yuvalar haline getirmek için uğraşıyorlar. Bunun karşısında ise devrimci gençler yürekli, inançlı ve kararlı bir mücadele sürdürürken bir yandan da revizyonistlerin provakosyon teorilerini yerle bir ediyorlar ve faşistlere amaçladıkları egemenliği sağlama imkanını da tanımıyorlar. Bu olay karşısında devrimcilere ve tüm namuslu insanlara düşen görev DEVRİMCİ GENÇLİK'in yürüttüğü bu mücadeleye sahip çıkmak ve onları desteklemek olmalıdır. Bu konuda gençliği goşistlik vb. diye küçümseyen, provakasyona geliniyor diye üniversiteleri kapatmayı öneren tüm oportünist görüşler ve tavırlar mahkûm edilmelidir.

Yine eklemeliyiz ki bu olaylar sadece bir gençlik sorunu değildir. Bir kere üniversitelerdeki mücadele eden gençler tüm emekçi halkımız için mücadele ediyorlar, kendileri için değil. İkincisi bu mücadele yalnız gençler arasında değil tüm toplum kesimlerinde, hayatın bütün alanlarında sürüyor. Bugün meydana gelen olayların iki gençlik grubu arasındaki bir olay olduğu hakim sınıfların artık kimsenin inanmadığı bir yalan ve demogojiden başka bir şey değildir.

MC'nin işbaşına gelmesinden bu yana önemli saldırıların toplam sayısı 986 dır. Bunlardan 253 tanesi işçilere, öğretmenlere, memurlara, CHP'lilere yönelik olmuştur. Bu saldırılarda 45 sosyal demokrat yurtseveri öldürmüşler, 979'unu yaralamışlardır. Öğrencilere yaptıkları saldırıların sayısı ise 210'dur. Bu saldırılar sırasında 45 devrimci öğrenciyi öldürmüşler, 1015 tanesini yaralamışlardır.

Faşist ülkü ocakları, yalnız devrimcileri, yurtseverleri hedef almakla yetinmiyorlar. Esnaflardan memurlardan haraç topluyorlar. Kendilerinden olmayan herkese zulüm uyguluyorlar.

Hakim sınıfların ve devlet yöneticilerinin iddialarının (kandırmacalarının) aksine olaylar basit bir öğrenci çatışması değildir. Faşizm bütün halka saldırmaktır. Devrimciler susmamalı, oyunlara ve saldırılara karşı çıkmalı ve faşizme karşı birleşmelidirler. Demokratik kuruluşlar, sendikalar, yurtsever aydınlar, ve tüm devrimciler güçlerini birleştirmeli, kitleleri faşizme karşı seferber etmelidirler. Bu tarihi bir görevdir.

FAşist teröre karşı her bölgede demokratik kuruluşlar ve devrimciler ORTAK SAVUNMA VE MÜCADELE KOMİTELERİ kurmalıdırlar. Bu konuda herkes üzerine düşen görevi yapmalıdır. Grup, tekke, öncülük, artçılık hesapları bir yana itilmeli, tutarlı ve doğru bir program etrafında birleşmelidir.

ANTİ FAŞİST ORTAK SAVUNMA VE MÜCADELE KOMİTELERİ İÇİN İLERİ!

TöB-DER Ne Yapmalı

Eğitim emekçilerinin ekonomik demokratik kitle örgütü olan TÖB-DER, eğitimin faşistleştirilmesine karşı harekete geçmelidir. Bu konuda etkili tedbirler alması için Genel Merkezi uyarıyoruz.

Ders kitapları, okullardaki faşist işgaller, öğretmenler üzerindeki baskılar, **en az DGM'ler kadar önemlidir.** TÖB-DER diğer demokratik kuruluşların da desteğini alarak (manevi veya maddi) ülke çapından mücadeleye girişmelidir. İstenirse sonuç alıcı hareketler yapılabilir. Faşizmin eğitim planındaki derinleşmesine ve yayılmasına zaman geçmeden karşı çıkılmalıdır. Eger bu yapılmazsa öğrencilerin, öğretmenlerin ve emekçi halkın elleri TÖB-DER'in yakasına yapışıp hesap soracaktır. Sormakta da haklıdır.

Öğretmenlerin suskunluk içinde tutulmasından cesaret alan hakim sınıflar daha ileri gideceklerdir. Devrimci öğretmenler işçilerle, köylülerle, öğrencilerle ilişki kurarak bu konuda geniş bir destek ortamı yaratmalı ve onların mücadele azmini örgütlemelidir. Faşist ders kitaplarının okutulmaması için her türlü yola başvurulmalıdır. Disiplinli, kararlı ve örgütlü bir mücadelenin yıkamayacağı engel yoktur.

TÖB-DER Genel Merkezi hemen harekete geçerek soruna bir çözüm yolu bulmalıdır. Bütün

Devrimci Öğretmen 7 Ocak 1977

demokratik örgütler bu konuda TÖB-DER'in yanında olacaktır ve olmalıdır. TÖB-DER kendi sorunlarının çözümü için herhangi bir demokratik kuruluştan veya örgütten izin almaya gerek duymamalıdır.

Örneğin, TÖB-DER Genel Merkezi, DİSK yönetiminin istemediği veya onaylamadığı eylemlere, hareketlere katılmamak saçmalığından vazgeçmemelidir. DİSK "üst yönetimi"nin bu konudaki tavrının TÖB-DER için emredici ve belirleyici olması düşünülemez.

Evet DGM'ler kadar, belki de ondan daha tehlikeli ve önemli olan bu konuda TÖB-DER görevini yapmalıdır. TÖB-DER Genel Merkezi revizyonist ideolojilerinin bir sonucu olan pasiflikten, yılgınlıktan kurtulmalı, kuru sözlerle faşizme karşı etkili mücadele edilemiyeceğini bilmeli, tabanın sesine kulak vererek aktif mücadeleye girişmelidir.

Milyonlarca emekçi çocuğunun beyninin yıkanmasına hiçbir yurtsever, hiçbir devrimci göz yumamaz. Devrimci öğretmenler, faşist kadroları kendi elleriyle yetiştirmemelidirler. Bu ters görüntü ortadan kaldırılmalıdır. Bu gidişe dur denilmezse faşizmi kendi ellerimizle büyütmüş olacağımız unutulmamalıdır. TÖB-DER Genel Merkezi Harekete geçmezse çok büyük bir hata işlemiş olur ve bu hatayı bir süre daha işlemeye devam ederlerse ihanetle suçlanacaklarını bilmelidirler.

Ne yapmalı sorusuna bir örnekle cevap vereceğiz: 1970'lerde ABD barış gönüllülerine karşı TÖS ve DEV-GENÇ'in yürüttükleri ortak mücadele hatırlanırsa bugünkü mücadelenin yöntemi ve hedefi tesbit edilebilir. Sayın Genel Merkez yöneticileri arşivleri şöyle bir karıştırırlarsa daha başka örneklerle de karşılaşırlar.. Sınıf savaşının zengin pratiği yeni direniş yöntemleri sunmaktadır devrimcilere.

TÖB-DER Genel Merkez yönetimini, İstanbul, Ankara, İzmir Şube yöneticilerini, (Hepsi aynı ideolojik yapının içindedirler) bugüne kadar verdikleri mücadeleden (!) edindiğimiz izlenimlere dayanarak bu konuda kendilerinden umutsuz olmamıza rağmen bir kere daha uyarmakta fayda görüyoruz.

Gerici ders kitaplarına, okullardaki komando işgallerine, öğretmenler üzerindeki baskı ve teröre, halkımızın üzerindeki zulme ve sömürüye karşı TÖB-DER harekete geçmelidir. Bu kitapları okutmanın utancı içinde olan devrimci-ilerici-yurtsever öğretmenler, TÖB-DER'den birşeyler beklemektedirler. Ve verilecek görevi yapmaya hazırdırlar. Faşist teröre karşı verilecek mücadelenin (ne pahasına olursa olsun) onurlu bir görev olduğunun bilincindedirler.

Bütün devrimci öğretmenler, eğitimin faşistleştirilmesine karşı mücadele edelim! En geniş öğretmen kitlesini faşizme karşı örgütleyip seferber edelim! İşçi sınıfını, emekçi kesimleri, devrimci gençliği mücadelemize destek olmaya çağıralım! Faşizme karşı tüm devrimci halk güçlerinin omuz omuza mücadelesini örgütlemek için ileri

Faşist kadroları ellerimizle yetiştirmeye son verelim.

Kahrolsun oligarşinin eğitim düzeni.

Yaşasın Devrimci Öğretmenlerin Mücadelesi.

ANKARA YILDIRIM BEYAZIT LİSESİ'NDE FAŞİST TERÖR..

Okulun kantinine inerken, Okulun kalorifer odasına dolan polisler merdivenin altından geçerken bacaklarımıza bakmaktadırlar. Bu yüzden merdivenlerden hızlı çıkmak ve kantine gitmemek zorunda kaldık. Bu durum okul idaresine bildirildiği halde hiç bir ~~[illegible]~~ çözüm getirilememiştir.

23 Aralık günü [illegible] kapı başında nöbet tutarken bir polis [illegible] rahatsız ederek, arkadaşlık teklif etti. [illegible] Bu durum okul idaresine bildirildiği halde hiç bir çözüm getirilememiştir.

Yıldırım Beyazıt Lisesi, sayıları 12 ile 60 arasında değişen toplum polisi ile çok sayıda sivil polis ve öğrencilikle alakası olmayan faşist kimseler tarafından eylemli olarak işgal altında tutulmaktadır. Faşist okul müdürü Vehbi Göbe, okul içindeki her türlü faşist uygulamalarını rahatça sürdürebilmek ve gelebilecek tepkileri karşılayabilmek, böylece devrimci öğretmen, öğrenci, memur ve diğer görevlilere karşı faşist baskıları yoğunlaştırmaktadır.

Müdür, Yıldırım Beyazıt Lisesi'ne atandığı Haziran 1976'dan bu yana plânlı olarak bir takım önlemler alarak okul içinden ve halktan gelebilecek tepkilere karşı okulu demir parmaklıklar ve tel örgülerle çevirmiştir. Böylece faşist uygulamalarında karşılaşabileceği engelleri ortadan kaldırmayı amaçlarken, diğer yandan "okul öğrencilerine yardım" adı altında velilerden aldığı ve başka kaynaklardan sağladığı önemli miktarda parayı da sözde harcanmış gibi göstermek istemiştir. Bir yandan öğretmen ve öğrenciye karşı korkuluk olarak diktiği polisi, diğer yandan birkaç kafa ve cüzdan ortağıyla birlikte sürdürdüğü yolsuzlukların sözkonusu edilmemesi için baskı aracı olarak kullanmaktadır. Öğretmenler Kurulu toplantılarında bu konuda kendisine yöneltilen sorulara açıklıklar yanıt verememiştir.

Öte yandan, okulda bulunan polis her türlü yetki sınırlarını aşan ve "tedbir" kavramıyla asla bağdaşmayacak, zor kullanarak, hareket ederek, zaman zaman bazı öğrencileri sorguya çekerek, arama tarama yaparak, hatta tehdit edip dövmeye kalkışarak "tedbir" amacıyla değil tahrik amacıyla okulda bulunduğunu kanıtlamıştır. Bu da göstermektedir ki, polis aslında Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde bugüne değin ortaya çıkmamış olan olayın yaratıcısı ve daha büyük olaylar çıkartmanın faşist müdürle işbirlikçi olarak kışkırtıcısıdır. Yıllardan beri Yıldırım Beyazıt nin faşistlerce ele geçirilmek özlemi içinde bulunulduğu bilinmektedir. Tüm gelişmeler bu amacı gerçekleştirmeğe yöneliktir.

Tüm sabır ve soğukkanlılık ölçüsünü aşacak biçimde, polis giderek bayan öğretmenlerle kız öğrencilere sözle ve bakışlarla sarkıntılık edip, hatta arkadaşlık teklif edecek kadar işi ilerletmiştir. Polis, sık sık özellikle teneffüslerde öğrenci arasında devriye gezmeye, öğrencilere özgü olan kantini bir polis lokali gibi kullanmaktadır.

Olayların gelişimini bir öğretmen arkadaş şöyle anlatıyor:

"Betimlemeye çalıştığım böyle bir ortamda 29.12.1976 günü altı yıldan beri çalışmakta olduğum Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde nöbetçi öğretmen olarak görevliydim. Ancak göreve başladığımda nöbetçi bulunduğum katta öğrencilerin içeri girişini denetleyerek, yukarıda belirtmeğe çalıştığım genel tavırlarına uygun biçimde duran polisin orada durmaması gerektiğini ve bulunmaları gereken okul girişinde durmalarını sağlaması için o gün nöbetçi muavin o'an Hacer Uyanıksoy'a hatırlattım. Ancak faşist müdürün en kişiliksiz yardakçılarından biri olan söz konusu Müdür Yardımcısı bu uyarıma aldırış etmedi. Bunun üzerine nöbetçi olduğum katta polisin dolaşmasına dayanamayarak, kendilerine uygun bir dille okulun giriş kısmındaki bölmeye geçmeleri gerektiğini, bu konuda Öğretmenler Kurulu'nun da kararı bulunduğunu hatırlattım. Olayı daha da büyütmemek için Okul Müdürüne durumu anlatıp, Öğretmenler Kurulu kararını uygulayarak polisi sınıfların bulunduğu koridordan çıkarmasını istedim ve dersime girdim. Arka arkaya iki ders yaptıktan sonra teneffüs olduğu için tekrar nöbetçi olduğum kata indiğimde polisin olması gerekenin tam tersine koridorlarda devriye gezdiğini gördüm. Öğrendiğime göre derste bulunduğum sırada faşist Müdürle yardımcılarından o günkü nöbetçi müdür yardımcısının da polisle işbirliği yaparak hakkımda "polise müdahale etmek" iddiasıyla tutanak tuttuklarını öğrendim. Bir anda okuldaki polis sayısı daha da arttı.

İkinci teneffüste olayı öğrenen okulun tüm öğrencileri durumu protesto etti"

Öğretmenlerle öğrencilerin ve velilerinin ortak mücadelesi faşist saldırıları boşa çıkartacaktır.

Tunceli Töb-Der Seçimlerini devrimciler Kazandı.

Geçtiğimiz günlerde Tunceli TÖB-DER Şubesinin seçimi yapıldı ve seçimler devrimcilerin zaferi ile sonuçlandı. Ülkemizdeki [illegible] çeşitli halk kesimleri üzerindeki baskıların gün geçtikçe arttığı ve bu anlamda halkın faşizme karşı mücadelesinde örgütlülüğe ve doğru devrimci görüşlere gereksiniminin daha acil bir görev olduğu bu dönemde, devrimcilerin zaferi ile sonuçlanması oldukça önemlidir.

Geçen yıl yapılan seçimleri aralarındaki çeşitli görüş ayrılıkları olmasına rağmen sosyal emperyalizm tezi [illegible] üzerinde birleşen gruplar kazanmıştı. Ama bu yönetimin, öğretmen kitlesine doğru politik önermeler ışığında, doğru hedeflere yönelik olarak örgütleyememesi, onun mutlak, belirsiz, tutarsız, politik görüşlerini pratikte nasıl iflas ettiğinin bir göstergesidir.

Sosyal emperyalizm temelindeki bu yanlış siyasetler, bu grupçu ve tekelci tavırlar yurtsever-devrimci öğretmen kitlesinin tepkileriyle karşılaştı. Devrimci Öğretmen Grubundan arkadaşların önderliğinde, yönetime karşı oluşturulan "Devrimci Muhalefet" olağanüstü kongrenin oluşmasını sağladı. Kongre öncesi, geçmiş yönetimin hatalarının inkar edilemez oluşunu yönetimi oluşturan grupların burjuva politikacılığına taş çıkartan gösterilerini sergiledi.

Bazıları yönetimin hatalarını paylaşmamak için yönetime (aslında kendilerine) karşı muhalefet oluştururken, devrimci öğretmen grubu aynı şeyleri savunmasına rağmen nedense ittifak dışı bırakıldı; ve seçimlere gelindiğinde sosyal emperyalizme karşı olma ilkesi (!) üzerinde anlaşan bu grupların tümü [illegible] anlaştı. Bütün bu çabalar doğru devrimci siyaseti savunan ve anti emperyalist, anti-faşist, anti-reformist, anti-şövenist ilkeler üzerinde devrimci birliği oluşturan "Devrimci Muhalefet" grubunun başarısını engelleyemedi.

Bütün bu gelişmeler ve seçimleri devrimci görüşü savunan arkadaşların kazanması, bundan sonra Tunceli'li yurtsever devrimci öğretmen kitlesini emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesini güçlendirecektir. Bu gelişmeyi ne faşizmin zulmü ne de tüm oportünist grupların [illegible] çabaları durduramayacaktır!

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!
YAŞASIN HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELELERİ!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM, ŞOVENİZM!

Ders Kitapları. Seminer-

TÖB-DER Ankara Şubesi'nin düzenlediği seminer çalışmalarından ikincisi 25. 12. 976 günü AST salonunda yapıldı. Konusu "Tek tip Ders Kitapları" olan toplantıyı Prof. Dr. Cevat Geray yönetti. Toplantıya Ali Bayraktar, Adnan Binyazar, Ali Kaymak, Prof. Fehmi Yavuz, Döç. Dr. Emre Kongar ve öğrenci velisi İsmail Cambaz konuşmacı olarak katıldılar.

Geniş bir öğretmen topluluğunun izlediği toplantıda konuşmacılar ilk ve orta öğretimde okutulan ders kitaplarının, nasıl bir ilkel faşist anlayışla yazıldığını; öğrencilerin beynini çağdışı görüşlerle yıkamaya ve tek tip düşünen robotlar yetiştirmeye yönelik içeriğini örnekler vererek sergilediler.

Faşist ders kitaplarına karşı nasıl bir mücadele verileceği sorunu ise gereken önemiyle ele alınamadı. Şöyle bir değinilip geçiştirildi.
Toplantının en önemli eksikliği, konunun tartışmaya sunulmaması oldu. Gelen üyelere verilseydi konu dahada aydınlığa kavuşacak ve bu konuda nasıl bir mücadelenin yapılabileceği; öğretmenlere yol göstermesi açısından çok yararlı olacaktı. Bu konuda somut önerileri alan Devrimci Öğretmenlerin görüşleri dinleyicilere iletilemedi.
TÖB-DER yöneticilerinin bundan sonraki toplantılarda bu türden yanlışlara düşmemesi dileğimizdir.

Öğretmenlerin "Birleşme ve Dayanışma" Gecesi mi, Yoksa TÖB-DER'i Parçalama mı?

24 Aralıkta İstanbul'da adı "Birleşme ve Dayanışma" gecesi olan bir gece düzenlendi. TÖB-DER İstanbul Şubesince organize edilen gece başından sonuna kadar rezalet ve provakasyonla doluydu.

Rezalet ve provakasyon diyoruz çünkü: İstanbul Şubesi ve Genel Merkez (ve bunların taraftarları) ile yurtsever öğretmen, devrimci yurtsever öğretmen (ve bunların taraftarları) öğretmen gecesine değil de kavga meydanına gider gibi özel olarak yapılmış tornadan çıkmış ve İGD militanlarına dağıtılarak, hazırlıklı geldiler geceye. İstanbul Şubesinin bazı demokratik örgütleri çağırıp bazılarını çağırmayışı, kendi taraftarlarını biletsiz içeriye alması ve gecenin içerik bakımından kofluğu (bir ilkokokul müsameresinden farklı olmayışı) bir kenara; Genel Başkan Gültekin GAzioğlu'nun, bazı grupları hainlikle suçlaması ve alabildiğine tahrik edici konuşması ve revizyonistlerin "Yaşasın DİSK" (!?) sloganını atmaları buna karşılık, oportünistlerin "Kahrolsun faşistler" "Kahrolsun sosyal faşistler" diye bağırmaları bir anda geceyi savaş alanına çevirdi. Görenlerin Çin-Sovyet sınırındaki bir çatışmaya benzettikleri bu çirkin olay yüzlerce öğretmenin salonu terketmelerine yolaçtı.

Aslında, Birlik ve Dayanışmacı İstanbul Şube yönetimiyle, Demokratik Merkeziyetçi Özgürlük Grubunun ittifakı olan Genel Merkez senaryoyu birlikte düzenlediler. TÖB-DER içindeki çeşitli grupların doğal olarak varolduğu bir gecede Genel Başkan'ın bu durumu bilerek derleyici ve toparlayıcı olması gerekirken, bazı grupları hainlikle suçlaması son derece yanlış bir düşünce. Buna rağmen Genel Başkan büyük cihangirler pozlarında "Maocu"lara karşı cihad açtı. Şövalyeleri de "Yaşasın DİSK" (!?) nidalarıyla savaşa koştular. İstanbul Şubesi geceyi düzenlemenin sorumluluğunu ve gereklerini yerine getirip olaya müdahele etmedi, üstelik şube yöneticileri aktif olarak "Maocu"lara karşı kılıcı salladılar.

Sosyal faşizm, sosyal emperyalizm sloganlarını ağızlarından düşürmeyen oportünistlerin, bütün miting ve toplantılardaki tavırları herkezce biliniyor. Revizyonistler ise onların bu durumlarından yararlanmaya kalkışmaktadırlar. Bu olayları "gece"de bilerek yaratmışlardır.

Her iki şabloncu grup, öğretmen hareketine en ağır darbeyi vurmada yarış halindedirler. Devrimci öğretmenler gecede kavgayı önlemek için her çareye başvurmuşlardır. Her iki grubun yanlışlarını belirterek provakasyona engel olmaya çalışmışlardır.

Adı "Birlik ve Dayanışma" olmasına, öğretmenlerin gecesi olmasına rağmen ne öğretmenlerle ilgili sloganlar, ne öğrencilerin can güvenliği, ne ders kitapları hakkında somut bir tek slogan atılmamıştır. Bol bol "Yaşasın DİSK" diye (ne gereği varsa) bağıran revizyonistlerin bu en büyük eylemlerini(!) de yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardır.

Türkiye Devrimini buna bağlı olarakta Devrimci Öğretmen hareketini Çin-Sovyet ikilemine hapsetmeye çalışan bu görüşlere şunu söylemeyi gerekli görüyoruz:

Baylar(!) sekter davranışlarınızla, rezilliklerinizle, yanlış düşüncelerinizle TÖB-DER'i bölüp parçalayamayacaksınız. Gruplararası mücadeleyi kavga sınırına vardırmanız, yanlış görüşlerinizi zorla kabul ettirmeye çalışmanız, hakim sınıfların işine yarar.

Ve unutmayınız ki Devrimci Öğretmenler öğretmen hareketinin birliğini sağlamak devrimin çıkarı için gerektiğinde her iki sapmaya karşı da devrimci şiddeti uygulamasını bileceklerdir.

Yaşasın öğretmenlerin devrimci eyleminin birliği!

ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ EYLEMİ İÇİN

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN GURUBUNUN MÜCADELESİ

[illegible]

[illegible] hayalleri gerçekleşmeyince bir kalemde geçmişi inkar etmiş [illegible] ve pasifizmin batağına saplanmış ne kadar görüş varsa hepsinin [illegible] siyaset sahnesine çıkmaya başladığı günlerde üstelik daha [illegible] Türkiye Solu için [illegible] noktası olan 1971 Deneyini [illegible] savunmak devrimci bir görev haline gelmişti. Sağdan ve soldan [illegible] saldırıları devrimciler [illegible] durumundaydılar. 1971 Öncesi [illegible] hakim olmuş sola. Ama [illegible] Nitekim ilk dönemin hızı [illegible] herkes eteğindeki taşı dökünce [illegible] bir ayrışım sürecine girdi.

Devrimciler her alanda bu ayrışım sürecinin DEVRİM lehine sonuçlanması için çaba harcadılar. Henüz tamamlanmakta olan bu süreçte önüne gelen yeni bir grup kurdu. 'Sosyal Emperyalizm'den medet umanlar, eski revizyonist tezleri yeni ambalajlarla piyasaya sürenler, Devrimcilikle yolları ayrılanlar bir anda ortalığı kapladı. Bütün bunlar TÖB-DER'e de doğal olarak yansıdı. Sınıf mücadelesinin kendiliğinden çözümlenmeyeceğini bilen DEVRİMCİLER, sendikalarda, gençlik içerisinde, demokratik kitle örgütlerinde kargaşaya müdahele etmek gereğini 'duydular. Sapmalara karşı ideolojik, pratik ve siyasi mücadeleye girişildi. İşte bu mücadeledir ki bugün herkesin yerini tayin etmesini sağladı.

Türkiye devriminin Çin-Sovyet ikilemine hapsedilmesine karşı çıkan işçi sınıfının ve emekçi halkın gerçek kurtuluşunun ancak DEVRİM'le mümkün olduğuna inanan Devrimciler, bir yandan sapmalara karşı mücadele ederken, bir yandan da kitlelerin her türlü direnişinin ön safında yer almaya çalışmaktadırlar.

Emperyalizme ve Faşizme karşı mücadelesinde halkımızın yanında yer alan DEVRİMCİ ÖĞRETMEN GRUBU, 3. Olağan Kongre'de Devrimci İlkelerin

KAHROLSUN FAŞİZM

[illegible] Öğretmenlerin Devrimci Eylemi[illegible] Birliği

kararlı savunucusu olmuştur. Ancak kadrolarla ve tabanla sıkı bir diyaloğa girmediği için yeterli bir çalışma yürütemediği için revizyonizmin TÖB-DER'de hakim olmasını engelleyememiştir. Bütün olanaklarıyla TÖB-DER'e hücum eden revizyonizm, dedikodu, yalan ve adi kongre taktikleriyle öğretmen hareketinin yönlendiricisi olmuştur. (Henüz bir faaliyet göstermemelerine rağmen bu böyledir.)

Ülkemizde, devrimci hareketin bölünmüş olduğu, ancak örgütlü bir siyasal hareket haline dönüşme sancıları çektiği günümüz koşullarında DÖG'nün çalışmalarına ve kongre sırasındaki durumuna tümüyle başarılı diyemeyiz.

Kadro eksikliğinin, delegelerle ittifakın azlığının gerçekliği bir yana, ittifaklar sorununda DÖG'nün yeterince aktif ve derleyici olmadığını belirtmek gerekir. Baştan açık bir ittifak politikası belirleyip bunun kabulü için çalışacağı yerde pasif bir tavrın içine girmiştir. Gerçi Devrimci Blok içinde yer alan "Yurtsever Öğretmen" "Devrimci Yurtsever Öğretmen" ve "Militan Öğretmen"in sürekli tavır değiştirmesi "işbirlikçi revizyonizme" karşı "işbirlikçi olmayan revizyonizm"i destekleme eğilimi açıkça görülüyordu ama yine de DÖG adı geçen grupların tabanını ikna edebilirdi. Bu uğurda yapılan çalışma yetersiz kalmıştır.

Her ne pahasına olursa olsun DÖG kendi içinde tutarlı bir yapı oluşturan ve homojen olan bir ittifaktan yanaydı. Bununda ancak devrimci ve tutarlı bir programla gerçekleşeceğine inanıyordu. Bu bakımdan yönetimde çoğunluk, programın uygulanabilmesi açısından önem taşımaktaydı. Böyle bir ittifakın sağlanmasının güçlüğü baştan görülmekteydi. Ancak DÖG'nün çabası bu güçlüğü yenecek çapta olmamıştır.

Böyle bir eksiklik, Devrimci Demokratik Birlik grubuyla yapılan ittifak görüşmelerinde sorunun bir pazarlık derecesine indirgenmesine yol açmıştır. Dahası bu yüzden Devrimci Demokratik Birlik Grubu'nun "Sosyalist Eşitlik" gibi saçma ve gülünç tezlerle ortaya çıkabilmiştir.

Bununla birlikte ittifakın gerçekleşmemesi nedeniyle bazı kişi ve grupların seçimleri terketmeleri son derece yanlış olmuştur. Bir anlamda revizyonizmin işini kolaylaştırmıştır. Oysa devrimci tavır, (bu arkadaşlar açısından) kendilerine en yakın grubu desteklemek veya ittifak için yeni girişimler yapmak olmalıydı.

DÖG, revizyonistlerin bol bol propagandasını yaptıkları ve tahrif ettikleri ekonomik mücadeleye ilişkin görüşlerini tam olarak ifade edememiştir. Bu eksiklik delegelerde, ekonomik mücadelenin ancak revizyonistler tarafından yürütülebileceği izlenimini yaratmıştır. Devrimci bir dünya görüşü ve tutarlı bir çizgisi olmayanın ekonomik mücadeleyi çarpıtacağı, onu basit bir ücret artışı isteme seviyesine indireceği, delegelere tekrar tekrar açıklanmalıydı. Pusulası ve rotası yanlış olan bir gemi istediği kadar "Ben denizin ortasındayım" desin, eninde sonunda karaya oturacaktır. Kongre'de öyle bir hava doğmuştur ki, sanki devrimci öğretmen eğitim emekçilerinin özlük, meslek sorunlarını bir kenara itip politik mücadele yapacak... Broşürlerde ve bildirilerde ekonomik ve demokratik mücadelenin ancak ideolojik ve politik mücadeleyle yürütüldüğü zaman kalıcı başarılar elde edileceği yazılmış olmasına rağmen delegelere bu durum sabırla anlatılamamıştır. Sözde ekonomik mücadeleyi savunanların bugün Genel Merkez'de ve bazı şubelerde neler yaptığı açıktır. TÖB-DER'i tüccar kulüplerine benzetmek istiyen bu anlayışın ihaneti ayrı bir yazı konusu olacak kadar önemli hale gelmiştir.

Öte yandan kongre sırasında revizyonistlerin bilerek yarattıkları provakasyonlara gelindiği de bir gerçektir. Ferdi ve yersiz çıkışlar, davranışlardaki hırçınlık engellenememiştir. Sloganların tesbitinde ki gevşeklik siyasi çalışmanın sadece slogan atmak şeklinde ele alınmasından doğmuştur. Oysa, zengin bir sınıf mücadelesi deneyi olan bir hareket, siyasi faaliyeti çok daha kapsamlı yürütmek durumundadır. Bugün için çok daha önemli ve gerekli olan siyasi çalışma, kitlelerin özlemlerinden hareket eden ve onu genel siyasi mücadeleye tabi kılan bir yol izlemeli ve buna kitlelerin aktif olarak katılmasını sağlamalıdır. Öğretmenlerin özlük ve mesleki sorunlarının çözümünün biricik yolunun tutarlı bir devrimci çizgi olduğunu kavrayan DEVRİMCİ-ÖĞRETMEN GRUBU, eksikliklerini tamamladığı sürece öğretmenlerin daha çok güvenine layık olacaktır.

Devrimci öğretmen hareketi kısaca özetlenen nedenlerle bir küçük savaş kaybetmiştir. Revizyonistlerin demokratik kitle örgütlerini düzenin uysal bir parçası haline getirtmek istemelerine karşı, sadece bildiri yayınlayıp demeç vermekle faşist saldırıların, kıyımların, sürgünlerin ve ölümlerin duracağını sananlara karşı, öğrencileriyle birlikte okullara gidecekleri yerde gazetelere ilan vererek öğrenim özgürlüğü isteyenlere karşı, kendi yetiştirdiği DEVRİMCİ GENÇLİK'e düşmanlık güdenlere karşı DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER hatalarından ders çıkararak, daha güçlü ve daha örgütlü bir mücadele yürütmek zorundadır. DEVRİMCİ ÖĞRETMEN, öğretmenlerin haklı kavgasının ön saflarında yer alarak, onların devrimci eylemini örgütleyerek Emperyalizme ve Faşizma karşı mücadelesini yılmadan sürdürecektir.

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

OKU-OKUT

ABONE OL,

YAZI YOLLA

Şavşat Cezaevinde Faşizmin Baskısına Uğrayan Devrimciler Mücadelelerini Sürdürüyorlar.

Egemen sınıfların halkımız üzerindeki baskı ve zulüm uygulamasının bir parçası da Şavşat'da oynanmak istendi. Bütün ekonomik olanaklardan yoksun, hiç sosyal güvencesi olmayan, Şavşat orman köylüsünün tek umudu lisede okuyan evlatlarıdır. Orman köylüsüne bu en doğal hak bile çok görüldü. Günlerce Şavşat lisesini kapatmak için çeşitli oyunlar düzenlendi. Ama öğrencilerin kararlı direnişi sonunda başarısızlığa uğradılar ve son çareye sokakta olay çıkartmakla bulacaklarını zannettiler.

Önceden hazırlanan tezgah üzerine faşist taslağı komandolar 7 Aralık salı günü lise önünde bir devrimciye saldırdılar. Ve sonuçta her yerde rastlanan bir biçimde saldırganlar değil, devrimciler olayla ilgili olmadığı halde tutuklandılar.

Biz biliyoruz ki: Şavşat'taki bu olaylar bir avuç gerici ittifakın (oligarşi), içinde bulunduğu bunalımın faturasını halkımıza ödettirmek istediğinden, işçisinden köylüsüne memurundan esnafına, öğrencisinden öğretmenine varıncaya değin, sürdürülen baskı ve terörden kopuk olaylar değildir. Ama oligarşik diktanın bu sömürü çarkı böyle dönmeyecektir. Fabrikaların düdüklerinde, kağnıların gıcırtılarında üniversitenin duvarlarında, bu mücadele, devrimin sarp engebeli yolunda her geçen gün artan bir hızla ilerliyor.

İşte bütün bu haksızlıkları protesto etmek için, Şavşat cezaevinde tutuklu Barış Aslan, Yücel Acun, Erol Çelik, Ali Demircan, Hasan Atabek, Erdem Uzun ve Necmettin Acun 14 Aralık salı günü saat 8'dan itibaren üç günlük AÇLIK GREVİNE başlamışlardır.

Öğretmenlerin olduğu gibi memurların da işvereni Devlet'tir. Sömürülen kesimlerden birisi olan memurlar, hakim sınıfların baskı ve sömürüsü karşısında TÜM-DER'de örgütlenerek mücadelerini sürdürmektedirler. Aşağıda, TÜM-DER İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu adına Başkan Eliaçık'ın memurların devrimci mücadelesi konusundaki görüşlerini bulacaksınız.

Tüm-Der İstanbul Şube Başkanı Hacı Ellaçık

"TÜRKİYE MEMURLARIN SENDİKALAŞAMADIĞI 8 ÜLKEDEN BİRİDİR"

Ülkemizde memur hareketi köklü devrimci geleneklere sahip değildir. Memurlar genel düşünce yapılarıyla kendilerini **"devlet memuru"** olarak devlete özdeş görme eğiliminden kurtulmuş değildirler. Yani kapıkulu geleneği etkisini sürdürmektedir. Bu gerici geleneksel düşünce yapısının doğal sonucu olarak memurlar işveren-patron durumundaki devlete karşı en doğal hak ve istemlerini bu güne kadar savunamadılar. Memur hareketini keşmekeşlikten kurtarmak, mücadelesini yükseltmek kararlı ve bilinçli mücadelenin, gereğini kabul ettirmek, giderek bağımsızlık-demokrasi mücadelesine bu mücadeleyi tabi kılmaktır.

Özet olarak yukarıdaki tespitimiz ve genel olarak dünyadaki tesbitimizden hareket ederek sorunlarımıza doğru bir şekilde yaklaşmamız, sorunlarımızın çözümü için bir adım ileri atmış olmamızı gerektirir.

Bugün dünyada gelişen esas akım devrimdir. Asya, Afrika ve Lâtin Amerika halklarının kurtuluş mücadeleleri Emperyalizme darbe üzerine darbe vurmakta ve onun sömürü alanlarını daraltmaktadır. Emperyalizmin, üçüncü bunalım döneminde pazar alanlarının ulusal kurtuluş mücadeleleriyle daralması, Emperyalizmi gittikçe hırçınlaştırmaktadır. Bugün dünya halklarının baş düşmanı Emperyalist sistemin jandarmalığını üstlenen ve dünya gericiliğinin baş destekçisi olan A.B.D. Emperyalizmidir.

Özel olarak ülkemizin durumuna baktığımızda, biz memurların meselesi halkımızın meselelerinden bağımsız, kurtuluşumuzu da halkımızın kurtuluşundan ayrı görmüyoruz. Türkiye Emperyalizmin tahakkümü altında yeni sömürge bir ülkedir. Gelişmesi Emperyalizm tarafından güdüldüğünden, bütün ilişki ve çelişkilerinin damgasını vurduğu bir ülkedir. Türkiye politikasıyla yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle, kültürü ve sanatıyla, kısaca herşeyiyle Emperyalizmin denetimi altında bir ülkedir. Emperyalizmin ülkemiz üzerindeki hakimiyeti demek, işsizlik ve pahalılık demektir, enflasyon demektir. MEYAK demektir. Katsayının ve ücretlerin dondurulması demektir. Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkımızın lüks ilân edilmesi demektir. Şovenizmi körükleyerek Doğu'da Milli baskı, asimilâsyon ve jenesid uygulanması demektir.

Ülkemizin memurların durumlarını tarihi süreç içerisinde incelersek bugünkü konumuzun durumuna çözüm getirmiş olacağız. Osmanlı toplum yapısında memurun konumunu askerileştirilmiş merkezi feodal koruma aktif olarak katılarak bölge yöneticiliğinden tutunda merkezin danışmanlığına kadar kendi insiyatifinde gelişimi ve bu dönemden başlayarak kapıkulu geleneği günümüze kadar gelmiştir. 1880 ile 1923 yılları arasında memurların giderek çoğaldığını istatistiklerden görebiliriz. 1923 Kurtuluş Savaşı'ndan sonra küçük ve orta burjuvazinin yönetimi insiyatifine geçirmesi ve o dönemde mevcut artık değer sömürüsünden belli bir kısmını memurlara vererek ta ki 1950 dönemine kadar kendine bağlanmayı sağlamıştır. Bu dönem, memurun devletin adamı, devletin yöneticisi olma eğiliminin süreci o dönemden günümüze kadar gelmiştir. 1923 İzmir İktisat Kongresi'nde mevcut sermaye birikimi olmadığı için milli burjuvazi yaratılamamış, Emperyalizmin güdümünde üstten alta doğru çarpık bir şekilde kapitalizm geliştirilmeye çalışılmıştır. Bu çarpık gelişen kapitalizm genel olarak halkımızın, özel olarak biz memurların yoksullaşmasını gittikçe hızlandırmıştır, gelişen her halk hareketini kan ve ateşle susturmaya çalışmıştır.

Zorunlu olarak cılız olan, Emperyalizm tarafından güdülen ve Emperyalizmin bunalımlarını üstünde taşıyan, istikrarsız olduğu içinde emekçi halkın mücadelesini her dönemde kanla bastıran en doğal demokratik hak ve özgürlüklerini elinden zorla alan bu yapıya karşı 1950'den sonra işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesinin yükselme dönemi süreci içerisinde girdiğini görüyoruz fakat, yine her gelişen halk hareketine karşı oligarşi kan ve ateş kusmuştur. 1961 Anayasası'nın getirmiş olduğu nispi demokratik ortam ve emekçi halkın gelişen potansiyeli karşısında hakim sınıflar başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi halk kesimlerine kısıtlı da olsa bazı demokratik haklar verilmesini istemişlerdir. Bunun bir neticesi olarak da 1965'de grevsiz toplu sözleşmesiz göstermelik bir sendika hakkı verilmiştir. Bu da ülkemiz emekçi sınıfının hakim sınıflara karşı mücadelesinin güçlü olamayışının açık bir kanıtıdır. 1950 ile 1971 dönemi arasındaki parlamenter tipi faşizm (bu olgunun derinliklerine kadar girip açıklık getirmedik) 1965'de verilen sözde sendikal hak 1971 açık faşist diktatörlükle tekrar geri alınmıştır.

1973 seçimlerinden sonra emekçi halkın gelişen potansiyelini izleyerek memur hareketinin de geliştiğini en somut örneği olarak mesleki demokratik kitle örgütlerinin kurulduğunu görmekteyiz. Bu mesleki demokratik kitle örgütlerinden biri olan TÜM-DER bir yıllık süreç içerisinde 30 bine yaklaşan memur potansiyelini de içerisinde taşımaktadır. TÜM-DER Emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist üretim ilişkilerinin ülkemizde hakim olma durumunun sonucunda doğmuştur. Memur kitlesiyle oligarşik devlet arasındaki çelişkiyi değerlendirir. Sosyal mücadelede işçi sınıfının yanında Emperyalizme ve oligarşiye karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içerisinde mevzilenir. TÜM-DER ekonomik ve demokratik mücadele aracıdır. TÜM-DER memurların ekonomik ve mesleki sorunları için vereceği mücadeleyi bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden soyutlanmayacağı gerçeğini hiçbir zaman gözden kaçırmaz, ekonomik ve mesleki mücadelemizi

Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı İçin

anti faşist mücadeleye tabi kılar. TÜM-DER'in tek ve biricik görevi memurların ekonomik ve demokratik sorunlarıyla uğraşmak değildir. Kazanılsa dahi bu hakların hiçbir güvencesinin olmadığının bilincindeyiz. Yoksa revizyonistlerin anladığı tarzda mesleki demokratik kitle örgütleri salt ekonomik veya demokratik sorunlarıyla meseleye yaklaşmak özünde bir burjuva teslimiyetçiliğinden ileri değildir. Gerçekten güçlü bir demokratik memur hareketinin yaratmayı ve bu uğurda memur kitlesinin özlemlerini dile getirmeyi devrimci görüş etrafında kenetlenerek oluşturulacağı mevcut tespitlerin doğru değerlendirilmesinden geçer. Memur sorunlarının revizyonist ve oportinistlerin dediği gibi kısa dönemli tavizlerle sağlanamıyacağı açıktır. Oligarşinin içine düştüğü ekonomik ve politik buhrandan kurtulmak buhranın getirdiği bütün yükü çalışanların sırtına yıkmak, gelişen kitle mücadelesini bastırmak ve boğmak, sömürü talan ve soygunu (güven ve huzur) içinde sürdürmek için uzun vadede aşağıdan yukarıya faşist ideolojisiyle kadrolarıyla ve kitle tabanı yaratarak beri yandan kısa vadede uygun iç ve dış konjüktür doğanda, yukarıdan aşağıya açık faşizmin yerleştirme fırsatları içindedir.

● Emekli Sandığı kesintileri, memurlardan kesilerek **"sosyal güvenlik"** adı altında alınan bu paralar oligarşinin güvenliğinde kullanılmaktadır. 1970 yılından beri memur maaşlarından %5 MEYAK kesintileri bugüne kadar kanunlaşmadığı halde kesilen 5 milyar liraya yakın bir kısmı hisse senedi alımı yoluyla tekelci sermayenin eline geçmiştir. Hayat pahalılığının işsizlik ve enflasyonun nedeni ülkenin tüm zenginliklerine ve yaratılan değerlere oligarşi tarafından el konmasındandır. Hayat pahalılığı 4 yılda %112 artarken buna karşılık memur maaşlarının satın alma gücü %50 düşmüştür. Yani %50 yoksullaşmışız. Yoksullaşmamızın oranıysa her geçen gün gittikçe artmakta ve bunun yanı sıra baskı ve kıyımların sonu gelmemektedir. Bütçe gelirlerinin %70'ini işçi ve memurlardan vergi adı altında alarak bunu tekelci sermayenin kredisi haline getirmiştir. **Dünya ülkelerinden memurların sendikalaşmamış 8 ülkesinden biriyiz.**

Oligarşi derinleşen kendi buhranını gizlemek için halkın dikkatini başka tarafa çekmeye çalışıyor. Halkımız başta işçi sınıfı, köylüler memurların ve öğrenciler olmak üzere oligarşinin bu oyununu bozacağına inanıyoruz. Biz memurların hayat ve yaşam şartlarıyla oynayan, bugünlerde gelişen bu potansiyeli eritmek için mevcut Parlamentodaki burjuva partileri danışıklı döğüş şeklinde önce katsayı 10 giderek 12'ye çıkarma girişiminde bulundular. Biz Yurtsever, Devrimci, İlerici Memurlar, olarak bu tür önermeleri, aynı ağızdan alkışlayan revizyonist baylarımızın burjuvazi gibi, katsayının 24 olması gibi aynı ağızı kullanmaları ortadadır. Katsayı için şu önerileri getiriyorlar: Bütün memurlara 1500-2000 arasında zam talebiyle veya çift katsayı nağmeleri atarak ortaya çıkıyorlar. Biz Devrimci Memurlar katsayının kaldırılması için mücadele ederek asgari geçim indiriminin günün şartlarına göre 6000 TL.'sı olarak (5 kişilik bir aile) ayarlanması gerektiğini savunuyoruz. Memurların ekonomik ve demokratik sorunlarını doğru tesbit edip gündeme getirmemiz, memurların devrimci siyaset etrafında doğru bir şekilde kenetlenmesini ve giderek bağımsızlık mücadelesinde yerini almasını sağlıyacaktır.

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI İÇİN İLERİ!
KAHROLSUN FAŞİZM!
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

TÜM-DER İST. Şb.
Bşk.

emperyalizme ve faşizme karşı
DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

Sahibi ve Sorumlu Müdürü:
TUNCER ÖZDEMİR

Yazışma Adresi:
POSTA KUTUSU No: 12
SİNCAN/ANKARA

Dizgi ve baskı:
EM-AŞ Ofset Tesisleri

ABONE KOŞULLARI:
Yurt İçi; Yıllık 30.-TL
6 Aylık 20.-TL.
Yurt Dışı; Yıllık 50.-TL.
6 Aylık 30.-TL.

Abone olmak için PTT'ye başvurarak *Tuncer Özdemir* adına *Posta Çeki No: 102075*'e para yatırılması yeterlidir.

GENEL OLARAK MÜCADELE ÖRGÜTLENME

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

Siyasi mücadele, sadece işçi sınıfının günlük ekonomik mücadelesini kapsamaz. Sosyalizm sadece işgücünün daha uygun şartlara satılması için mücadeleyi değil, aynı zamanda mülksüzlerin kendilerini zenginlere satmaya zorlayan toplumsal düzenin değişmesi için de işçi sınıfının mücadelesini yürütür. Sosyalistler sadece ekonomik mücadele ile yetinmezler, mevcut iktidara karşı geniş bir şekilde siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını da yürütürler. Böyle bir kampanya yığınların devrimci eylemini hızlandırabilir.

Ekonomik mücadelenin *kendisinin* siyasi bir nitelik kazanacağını savunmak ve bu anlamda siyasi mücadeleyi ekonomik mücadelenin peşine takmak aşama aşama bilinçlenme teorisini savunan yanlış bir anlayıştır. Siyasal mücadeleyi ekonomik mücadele ile sınırlamak ve ekonomik mücadelenin kendisine siyasal nitelik kazandırmak isteği açık bir şekilde ifade eder. Sosyalistlerin görevi ekonoik bir temel üzerinde siyasal ajitasyonla yetinmek değildir. Onların görevi sendikacı politikasını siyasal mücadeleye çevirmektir. İşçilerin bilinç düzeyini yükseltmektir. Siyasal bilincin işçi sınıfına dışardan götürülmesi gerekir. Bu bilinç ise sadece ekonomik ajitasyonla sınırlı kalmamalıdır. En geniş siyasi ajitarasyonun yürütülmesinin ve bunun sonucu olarak da bütün alanları kapsayan siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının zorunlu olduğunu ve eğer eylemimiz gerçekten bir sosyalist eylem ise bu eylemin başlıca görevinin bu olduğunu unutmamalıyız. İşçi sınıfını **siyasal mücadeleye çekebilmek için sosyalistler**, toplumun bütün sınıf ve tabakalarına, onların arasına gitmek zorundadırlar.

PARTİ

Yukarda yanlışlıkları konan görüşlerin sahipleri için, sendikalar işçi sınıfı için yeterli örgütlerdir ve ayrı bir siyasal örgütlenmeye gerek yoktur. Bütün mücadeleyi "patronlara ve hükümete" karşı ekonomik mücadele olarak görmek doğal olarak siyasal mücadeleyi yadsımayı getirir. Oysa proletaryanın siyasal mücadelesi için, politik devrimi gerçekleştirmek için, bir devrimciler örgütüne ihtiyacı vardır. Bu örgüt iktidar mücadelesi yapan örgüttür, işçi sınıfının ideolojik önderliğinde işçi-köylü ittifakını ve tüm halk sınıf ve tabakalarını kapsayacak, devrimi zafere götürecek olan çelik çekirdektir. Bu örgüt öncü-savaşçı-partidir. Böyle bir örgütün nasıl olması gerektiğini en açık ve evrensel biçimiyle Lenin 'a 1900'lerde koymuştur. Bu örgüt devrimcilerin örgütü olmalıdır. Yani bu örgüt "herşeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan adamları kucaklamalıdır." Böyle bir çelik çekirdek, mahalli bölgelerde ve çeşitli semtlerde güvenilir ve tecrübeli adamlarla bir yumak, bir ağ oluşturmalıdır ki, ancak o zaman istikrarlı bir yöneticiler örgütü olabilsin.

Ve ancak böyle bir örgütlenme ile ve bu örgüt aracılığı ile devrim zafere ulaştırılabilir. Oligarşinin bütün gücüyle sosyalist hareketi ezmeye çalıştığı günümüzde elbette işçi sınıfının politik örgütlenmesi belli şeylere dikkat edecektir. Hele hele proleteryanın öz örgütünden yoksun olduğu (burada dükkan açar gibi kurulan ve fakat demokratik kitle örgütünden farklı olmayan tüm revizyonist ve reformist 'partilerin'-TİP, TSİP vb.- hiçbirine parti gözüyle bakamıyacağımız açıktır) Günümüzde pek doğaldır ki işçi sınıfının siyasal örgütlenme meselesi parti meselesi, *acil* sorunumuzdur.

İşçilerin ekonomik mücadelelerini yürütecek örgüt sendikalar demokratik kitle örgütleri olmalıdır. Temel mücadele olan siyasal mücadelenin örgütü ise devrimciler örgütüdür. Partidir. Sendika vb. demokratik kitle örgütleri koşullar elverdiğince herkese açık olmalıdır. Devrimciler örgütü parti ise herşeyden önce devrimci eylemi meslek edinenlerden oluşur. Bu örgütteki farklı meslekler arasındaki ayırım en önemlisi işçilerle aydınlar arasındaki her türlü ayırım kesin olarak kaldırılmalıdır. Böyle bir örgüt çok geniş olmamak, olabildiğine gizli olmak zorundadır. Lenin, Ne yapılmalı, adlı yapıtında *işçilerin örgütü* ve *devrimcilerin örgütü* hakkında şöyle yazar.. "*İşçilerin örgütü* 1-İlk olarak mesleki bir örgüt olmalıdır; 2- İkincisi mümkün olduğu kadar geniş tutulmalıdır, 3- Mümkün olduğu kadar gizlilikten uzak olmalıdır. (söylemenin gereği yok ki burada olsun, daha ilerde olsun sadece Çarlık Rusyasından söz ediyorum.) Buna karşılık *devrimcilerin örgütü* 1-Herşeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan adamları kucaklamalı. (İşte bunun için devrimciler örgütünün sözünü ederken devrimci sosyal-demokratları kastetmekteyim) Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında işçilerle aydınlar arasında ve hele hele ayrı ayrı meslekler arasında 2-*her türlü fark kesin olarak silinmelidir.* Besbelli bu 3-Bu örgüt pek geniş tutulmamalı ve mümkün olduğu kadar gizli olmalıdır."

(Ne yapılmalı s, 150)

Lenin, Sendikalar Üzerine adlı yapıtında genel olarak örgütlenme derecesine, özel olarak da örgütün gizliliğine bağlı olarak kabaca aşağıdaki kategorileri koyar.

1- Devrimcilerin örgütleri

2- İşçilerin mümkün olduğu kadar geniş ve çeşitli örgütleri. Bu iki kategori partiyi oluşturur. Bundan başka:

3- Partiye bağlı olmayan fakat gerçekten onun yönetimi ve denetimi altındaki işçi örgütleri

4- İşçi sınıfını örgütlenmemiş elemanları. (Sendikalar Üzerine s, 244)

Burada açıkça görülür ki Lenin örgütlenmeler arasındaki diyalektik bağı koymaktadır. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesini ...ilen bu örgütlere bütün sosyalistler, edebildiğince yardım ...meli ve katılmalıdır. Bununla beraber bu meslek örgütlerine ...enlere ve hükümete karşı mücadele için birleşme gereğini ...an her işçi (ülkemiz somut durumunda kendi meslek çıkarının ...ünde olan, emperyalizme ve faşizme karşı olan her kişi) bu meslek örgütlerine alınmalıdır.

Eğer en azından bu temel kavrayışı edinmiş olanların tümü ...leşmezler ise, bu örgütler çok geniş örgütler olmazsa esas ...açların gerçekleşmesine olanak kalmaz.

Bu örgütler ne kadar geniş olursa, sosyalistler olarak onlar ...indeki etkimiz de o kadar geniş olacaktır. Böyle örgütlere her ...nde olabildiğince çok sayıda sahip olmalıyız.

Sendikalarla yani ekonomik-demokratik mücadeleyi örgütleyen mesleki örgütlerle parti arasındaki bağ gözden kaçırılmamalıdır. İki örgütün her birinin de (parti ve meslek örgütü) kendi ...ları ile belirlenmiş ve içinde bağımsız davranmaları gereken alanları vardır. Aynı zamanda durmadan genişleyen bir alan. Bu bağımsızlık sorunu çarpıtılarak sendikalarda meslek örgütlerinde ...ülecek politikanın bağımsız bir politika olması savunuluyor. ... yanlış eğilimdir. Çünkü sendikalar sadece sermayeye karşı ...nomik mücadele ile sınırlı kuruluşlar değillerdir. Örgütün ...şma alanı olarak bağımsız bir alana sahip olması kesinkez bu ...ki politikanın bağımsızlığı anlamına yorumlanmamalıdır. ...kada bağımsızlık (siyasi gruplar arasında) burjuvazinin ...ediği bir politikadır. İşçi sınıfı genel toplumsal hareketlerden ...kalamaz. Burjuvazinin istediği gibi dar, sınırlı hareketler ...bağlı kalamaz. Tarafsızlık teorisi burjuvazinin işçi sınıfını ...bırakma çabalarının ideolojik örtüsüdür.

...lanov şöyle diyor, tarafsızlık politikası üzerine: "Rusya'da ...kalara politik ayrılıklar sokmak zararlı olur." Oysa sendikalar ... ekonomik mücadelenin geliştirilmesinde ve sağlamlaştırıl...nda büyük değer taşımakla kalmazlar, aynı zamanda politik ... ve devrimci örgütlenme için çok önemli yardımcı ... Tarafsızlık eğilimi siyasal mücadelede sendikaların ...küçültür, ve parti ile ilişkilerini azaltır.

Parti, illegal sosyal-demokrat çekirdeklerden meydana gelir. ...gal sosyal-demokrat çekirdeklerde, kendilerince çeşitli legal ...neklerinden oluşan, mümkün olduğu kadar geniş ve dal ...salmış bir ağ şeklinde "kitleler içinde çalışacak sağlam ..." yaratmak zorundadırlar. (Lenin- Örgütlenme Üzerine s

...gal örgütler, illegal çekirdeklerin fikirlerini kitleler ...ya yaymak için sağlam mevzilerdir." (a.g.e. s.85)

Partiyi inşa etmek demek, illegal çekirdekleri güçlendirmek ...mak ve onları bir legal sağlam mevziler ağıyla kuşatmak ... (age s.86)

... şunu çok açık bir şekilde ifade etmiştir: Sosyal demokrat ...rdekleri ekonomik mücadeleye önderlik ederken, sendika... sendikalar içindeki Sosyal Demokrat çekirdeklerle ve ... hareketin tek tek önderleriyle işbirliği yapılmalıdır."

... yukardaki açıklamaları şunu gösterir ki parti ve ... arasındaki bağ çok sıkıdır ve siyasal iktidara yönelik ... onlar büyük yardımcıdırlar. Tarafsızlık politikası ya ... anlamamak yahut da çarpıtmaktadır. Çünkü kitle ... en genel hatlarıyla sendikalar, kooperatifler, gençlik ... kültür dernekleri, memur örgütleri, halk dayanışması ... vb.- en geniş kapsamlı siyasal çalışmaları propoganda ...nu sağlar. Bunların en seçkin proleter unsurlar, önderlik ... ve partideki başarıları en çok sahip unsurları ...nın öncü müfrezesi, proleterya partisinde toplanır. Parti ...okratik kitle (yığın) örgütlerinin çalışmalarını koordine ...eylemlerini tek bir hedefe, proletaryanın kurtuluşuna

...dan şu Çıkar: Sendikalar sosyal demokrat örgütün ...işçi-partinin mutlak yönetimi ve denetimi altında ...lar. Fakat bütün sendika üyelerinin parti üyeleri ...amını taşımaz. İşçiler arasındaki proleter devrimciler ve ...ve pratikte güvenilir omuzdaşları parti üyesi olurlar.

... parti sorununu çözümlememiş bir sola sahiptir. Bu ...emizde durum çok karmaşıktır. Biz somut sorunlar ... çözümlemelerimizi getirirken şu en genel ve temel ... gözönünde tutarız: Sosyalistler, en başından kitle ...konusunda yerinde bir iş yapmalı ve hemen bu konuda ... insiyatif, devrimci bir katılma, devrimci bir ...eleneği, doğru bildiğimiz yolda sonuna kadar ciddi, tutarlı, kararlı mücadele ruhu, kitle örgütlerini devrim yolunda en doğru yöne kanalize etme eğilimlerini yaratmalıdırlar. Tarafsızlık, gruplar üstü politika biçiminde burjuva sapmalarına bir son verilmelidir.

Ülkemiz solunda ortaya çıkan bir diğer yanlış eğilim de özellikle bu örgütlerdeki mücadelenin kapsamının daraltılmasıdır. Bu kendisini iki şekilde gösterir. Birincisi bu örgütlerde tarafsız politika güdülmesi anlayışı: Bu, yepyeni bir mücadele anlayışını geliştirecek, gruplar arasındaki farklı görüşler konusunda tavır almama, görüş getirmeme eğilimini hızlandıracaktır. Bu örgütlerdeki sosyalistler zorunlu olarak temel mücadele alanını, politik mücadele alanını, değil grupların üzerinde anlaşabileceği dar mücadele platformuna itileceklerdir. Bu örgütler kaçınılmaz olarak günlük mücadelenin dışına çıkmayacaklar, hayatın her alanında sürdürülmesi gereken politik mücadeleyi geri plana atacaklardır. Yani ekonomik mücadele birinci plana çıkacaktır. Zaten burjuvazi de bunu istiyor.

İkinci yanlış eğilim ise mücadele alanlarının ve örgütlenme biçimlerinin mekanik ayırımı ile ortaya çıkmaktadır. Bu görüşü ileri sürenler kitle örgütlerinin hitap ettiği kendi kitle tabanının sorunlarıyla ilgilenmesini istemektedirler. Demokratik kitle (yığın) örgütlerinde politik mücadele verilmeyeceğini savunurlar. Derneklerin kendi ekonomik-demokratik sorunlarına çözüm bulma uğraşısı vermelerini, politika yapılmak isteniyorsa "parti"ye gidilmesi gerektiğini savunurlar. İşçiler kendi sorunlarıyla, öğrenciler, memurlar ve diğer halk katmanları ayrı ayrı kendi sorunlarıyla ilgilenmelidirler. Bu örgütler birbirlerinin işlerine karışmamalıdırlar.

Bu yanlış eğilime TSİP revizyonistlerinin organı Kitle'de nasıl yer veriliyor, bu "çok ileri ve de "partili" baylarımız, deyim yerindeyse, neler zırvalıyor görelim:

Bu anlayış bu örgütlere sadece günlük mücadeleyi örgütlediği içindir ki 'sınıf esasına dayanmayan, kitle tabanı oldukça farklı olabilecek, kitle örgütlerinde (ki) dağınık ve hizipleşme (yi) çoğunlukla, demokratik kitle örgütlerinin niteliğinin iyi kavranamamasından doğan SUNİ OLGULAR..' olarak niteleyecektir. Ve bu yanlışlığın kaynağını ise şöyle tesbit edecektir: '(bu örgütlerin) sosyalist (I) partinin yan örgütleri olmadığı anlaşılmalıdır.' (Kitle Sayı-19) Ve sonuç olarak şu önerilir: 'Bu örgütlerdeki, *ilerici mücadele* ile *sosyalist mücadele* bir tutulamaz... Bu örgütler herşeyden önce *demokratik* (I) örgütlerdir.'

Evet, işte ekonomizmin yeni bir kılıfla hortlayışı.

Demokratik kitle örgütlerindeki mücadele anlayışını çarpıtarak, bu örgütlerin ekonomik sorunlarla uğraşmasını isteyen ve siyasal (politik) mücadeleyi ekonomik mücadele düzeyine indirgeyen bu oportünist anlayışın kaynaklınış noktası dünyanın yorumlanmasının getirdiği mücadele anlayışı ve onun yansıması olan parti anlayışıdır. Mücadele alanı ve anlayışı olarak, ağırlıkla demokratik kitle örgütlerinde yürütülen mücadele platformuyla kendisini sınırlayan ve böyle bir parti anlayışını geliştiren (fakat demokratik kitle örgütlerinden farkı olmayan) görüş zorunlu olarak böyle mekanik ayrımlara gidecektir. Demokretik kitle örgütlerinin temel amacını "iktisadi dönüşümler" uğruna mücadeleye, "sosyal reformlar" uğruna mücadeleye indirgeyecektir. Oysa biliyoruz ki bu mücadele anlayışları, sosyalist mücadelede belirleyici olmamıştır, olamazlar. Bu marksizm dışı bir akımın işçi sınıfı hareketini sosyalist hareketten soyutlamak, koparmak isteyen bir anlayışın ürünüdür. Şimdiye kadar dünya devrimci deneyinden yaptığımız alıntılar bunu açıkca kanıtlamaktadır.

Sonuç olarak işçi sınıfının politik ve ekonomik mücadelesi ve bunun örgütlenmeleri olan parti ve demokratik kitle örgütleri konusunda yanlış, oportünist görüşler, bu örgütler arasındaki bağı, karmaşıklığı, ilişkiyi görememekte, sorunu doğru değerlendirememektedirler. En genel ve soyut planda koymaya çalıştığımız bu yanlış eğilimler çeşitli "sol" levhalar altında kendilerini günümüz Türkiyesi'nde en açık şekilleriyle göstermektedirler.

Ülkemiz şartlarıyla zenginleşen ve derinlik kazanan mücadele ve örgütlenme ilişkisi ancak bugünün doğru değerlendirilmesiyle açıklanabilir.

Parti sorununa yaklaşırken şunu da belirtmekte yarar vardır ki bütün dönemler için ve bütün koşullarda geçerli ytek bir biçim yoktur. Parti iktidar mücadelesinin örgütlenmesi olarak ele alınırsa -ki kısaca bu şekilde ifade edilmesi mümkündür- onun biçimi de iktidarın alınış biçimine (devrim anlayışına) tabidir. Bu anlamda farklı tarihsel koşullarda partinin farklı biçimler altında ele alınması kaçınılmazdır. Bugün açısından sorunun yeni tarihsel koşullar altında ele alınarak, (eski biçimlere kölece bağlı kalmaksızın) sorunun somut bir incelemesinin gerekli olduğu unutulmamalıdır.

Devrimci Öğretmen 7 Ocak 1977

Gazi Eğitim Enstitüsü

YENİ DÖNEME BAŞLARKEN

İşte ülkemizdeki genel olarak gizli faşizmin var oluşu, bu tesbitten faşizme karşı mücadelede de demokratik mevzileri terk etmemek güncel görevlerimizden biridir. Fakat bu durumu tesbit ettiğimizde bize şu soru sorulacaktır. Ne diye boykot? Burada hemen belirtmeliyizki ülkemizdeki genel tesbit açısından boykot hatalıdır. Fakat geneldeki bu duruma karşın Gazi Eğitim Enstitüsünde boykotun objektif şartları vardı. Her an az bir ön çalışmadan sonra boykot konulabilirdi. Gazi Eğitimde okuyan bizler pratik eksikliğimiz geneldeki tesbite ters bir sorumluluğu hatalarıyla-sevaplarıyla yüklenmek zorunda bıraktı. Bizlerin tek hatası ideolojimizi tamamıyla kavrayıp pratiğe uygulayamayışımızdı. -Burada geçerken belirtelim ki, boykotun hazırlık çalışmaları ve sürdürülmüş biçimdeki teferruata fazla değinmeden geçeceğiz.- Bu anlamda okulda boykutun objektif şartlarının olmasına karşı geneldeki tesbit bizleri sonuçta boykotun yanlışlığı ile karşı karşıya getirdi.

Burada bazı oportünist ve revizyonistlerin ideolojik planda değilde, çamur atma türünden olan eleştirilerine değinmek istemiyoruz. Bizler 1975-76 öğretim yılında sürdürülen boykotun değerlendirmesini böyle yapıyoruz. Hatamızı tekrar vurgulamakta yarar var. O da bizlerin, yani "Devrimci Gençlik" çevresindeki arkadaşların pratik eksikliğindendir. Bizlerin bu hatası bir görüşe mal edilemez. Fakat belirtilmesi gereken bir nokta daha var ki bu da boykot kararının alınışında bulunan diğer "gurup"lardaki arkadaşların da samimiyetle sorumluluğu biz kadar üslenebilmeleridir. Boykot kararının alınışındaki durum şöyledir ;

"KSD" , "Halkın Kurtuluşu" guruplarının boykot kararında hemfikir olması yanında, AYÖD'ün boykota karşı çıkmasına rağmen Gazi Eğitimdeki bizlerin bağımsız tavır takınarak boykot kararının alınmasında bulunmamızdır. Durum böyle ikin "muhalefetteki" arkadaşların muhalefetten çok muhalefet tavrı takınarak bir görüşe karşı yoğun saldırıya gezmişlerdir. Arkadaşlar, boykot kararının alınışında kendilerinde bulduklarını unutuyorlar galiba!

Şimdi gelelim yukarıda sorduğumuz sorunun cevabına ;

Şurası bir gerçek ki, öğrenci gençlik hareketi üniversitelerin duvarları arasında tutulmak istenmektedir. Oligarşi bu arzusunu devrimci, öğrencileri, polis-yönetici-faşist cenderesi içinde sıkıştırma yöntemiyle gerçekleştirme çabasında. Bir avuç zorba icazetli olarak okulları "rahatlıkla" işgal edebiliyorlar. Ama tırnak içinde bir rahatlık bu. Çünkü her okulun anti-faşist öğrencileri tüm dirençleriyle karşı koyuyorlar. Ancak kolluk kuvvetlerinin her türlü yarıdımı ve onlarca devrimcinin kanı pahasına faşist köpekler, eğitim kurumlarına bağlıyorlar tasmalarını.

Sonuç olarak gençlik yığınlarının karşısına şu ikilem dikiliyor; ya okula gidip kurşun yiyeceksin, ya da okulu 30-40 faşist zorbanın eline bırakacaksın. Evet eğer bu duruma baş eğersek, bu ikilemdeki her iki seçenek faşistlerin işine yarıyor. Ama biz bu ikilemi çeşitli açılardan parçalayacağımızın bilincindeyiz. Verili koşullarda bunu bir ikilem olarak kabullenmeyip, yani baş eğmeyip, bir üçüncü, dördüncü seçeneği kendimiz yaratmak durumundayız. Verili koşullar: Öğrenci gençliğinin mücadele alanın hareket olanağı taşımayan alanlar olarak, üniversiteler olarak kalmasını kaçınılmaz bir olgu biçiminde ortaya koyuyor. Böylece bu alanların faşist milisler için hareketsiz bir hedef, nişanlanıpta vurulabilmesi kolay bir hedef olmasına yol açıyor. Elbette bu durum karşısında bizler, üniversiteleri faşistlere terk edecek değiliz. Bunları bir "kale" gibi koruyacak da değiliz ama paradoks gibi gelse bile, bunları halk yığınlarının anti-faşist mücadelesinin organik ve örgütlü bir parçası olarak faşizmin karşısına dikmeliyiz. İşte bunu nasıl gerçekleştireceğiz? Asıl sorun bu! Ama bu sorunun çözümü bizatihi bu sorunun "kavranışında" aranmalıdır. Üniversiteleri faşistlere birer ikişer terketmek zorunda kalmamak için, devrimci gençler olarak halk yığınlarıyla bütünleşmeli, en geniş halk yığınlarını, en geniş demokratik kamuoyunu harekete geçirerek faşistlerin karşısına dikmeliyiz.

İşte bu seneki Gazi Eğitimdeki mücadelemize ışık tutacak önermeleri böyle tesbit etmekteyiz. 1 Kasım 1976 da açılan okula anneler ve babalarımızla yani velilerimizle giderek faşist işgali kırma yolunda ileri adımlar atılmaya çalışılmaktadır. (eksik olmakla birlikti) gereğinde faşistlere onların anladığı dilde cevap verilecektir. faşist işgali kırarak CAN GÜVENLİĞİMİZİ sağlayarak OKUMA ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ elde edeceğiz.

-Yaşasın Gazi Eğitim Entitüsü öğrencilerinin devrimci eyleminin birliği

-Faşist baskılara karşı tek bir yumruk, tek bir yürek

GAZİLİ DEVRİMCİLER

YAY-KUR A HAYIR

Önce bir yöntemden söz açalım. Bunalımı ertelemek yöntemi...

Burjivazinin çaresiz kaldığı sorunlar karşısında sık sık bayvurduğu bir yöntem: Sorunun kılığını kıyafatini değiştirmek. Özünde sorun aynı kalacak, ama görünüşü değişecek... Görüntüdeki değişiklik," sorunun "çözümü" biçiminde sürülecek ortaya. Yöntemin amacı ise şu: Soruna karşı doğabilecek olan tepkileri azaltmak. En azından tepkileri yumuşatmak... Sorunun görünüşünü değiştireceksin, çıkıp orta yere "çözdüm işte"diyeceksin ve sana karşı gelecek tepkilerin örgütlenmesine gengel olacaksın.

Burjuvazinin sık sık kullandığı bu yöntem, birkaç yıldır yüksek öğrenim kapılarında boy göstermeye başladı. Nisbi başarılar sağlamadı değil. Yüksek öğrenim kurumlarındaki toplam kapatise belli. Oldukça sınırlı bir kapasite. Lise ve dengi okul çıkışların toplam sayısı ise heryıl giderek yükseliyor. Yüksek öğrenim kapasitesinin altından kalkması olanaksız düzeye varıyor. İki kapasite arasındaki dengesizlik korkunç sayılacak kadar büyümüş. Ve bir sınav. İler tutar yanı olmayan seçme sınavı sonucu bilinen bir sınav: Sayıları yüzbinleri bulan ve açıkta kalmaya yargılı gençlik yığınları...Kendileri öfkeli, aileleri umutsuz... Yani bunalım egemen sınıfların çözemiyeceği boyutlara varmış. Egemen sınıflar bunalımı çözemiyor ama "çözüyorum" izlemini yaratmak zorunda. Ve "bilinen yöntem tüm tekniğiyle uygulamaya geçiriliyor; YAY-KUR?

Yaygın Yüksek Öğretim Kurumu (YAY-KUR) yüzbinlerin tepkisini azaltmanın diğer adı. Biz burada YAY-KUR üzerinde duracak değiliz YAY-KUR'un ne olup ne olmadığını işleyeşini, örgüt yapısını sonuçlarını içeren geniş aratırmaları var arkadaşlarımızın. Elimizde duruyor. İlerde yayınlamak üzere... Bizim burada vurgulamak istediğimiz şu: YAY-KUR egemen sınıfların bir aldatmacası. Az çok bunu herkes biliyor. Öğrenciler, üniversiteler biliyor. TÖB-DER biliyor...

Asıl sorun burada işte.

Eğitim konusu açıldığı zaman mangalda kül bırakmayanlar, YAY-KUR palavrasına gelince suskunlaşıyorlar... Çok yerden vazgeçtik onların neden sustuklarını biliyoruz. Üniversiteler neden sessiz kalırlar böylesi bir facia karşısında? Onlardan da vazgeçtik diyelim. Başkentin göbeğinde bir fakülte var. Lisans ve lisans-üstü düzeyde "eğitim"aldatmacasına hiçbir tepki gelmedi...Diyelim ki onlardan da vazgeçtik. İyi ama bu ülkede bir de TÖB-DER var... Üyeleri yüzbinin üzerinde bir öğretmen örgütü... İşte bunlardan vazgeçemeyiz. TÖB-DER den vazgeçemeyiz ve YAY-KUR palavrasına neden tepki göstermezler sormak zorundayız. Eğitim emekçilerinin örgütü bu konuda sessiz kalamaz. Bir görüşleri mutlaka vardır.Mutlaka olmalı. Şimdiye dek YAY-KUR'u inceleyemediklerini ve bu yüzden teknik bir yanlışa dönmek istemediklerini dününemeyiz. İnandırıcı olmaz bu. Geçerli bir neden, göstermek zorundalar. Oysa olaya ne yandan bakarsanız bakın geçerli bir neden göremiyorsunuz. Affeoilecek bir kusur olamaz. 140000 lise ve dengi okul çıkışlı genç bu yıl YAY-KUR programlarına kayıt olacaklar. Ön kayıtları yapıldı bile. TÖB-DER yöneticilerinin bu kayıtlarından haberleri olmadığını sanmıyoruz. Asıl kayıtlar yapılıyor. 140000 öğrenci uyutulmak tepkisizleştirilmek isteniyor. Burjuvazinin Eğitim düzenine duydukları öfkenin, örgütlü öfkeye dönüşmesi engellenmek isteniyor.

Ve çok yer susuyor.

TÖB-DER bile susuyor... Yazık!...

Faşist MC'nin Irkçı ve Şöven Politikası

Alaca Olaylarıyla Bir Kez Daha Kanıtlandı

Alaca'da halk arasında suni ayrılıklar yaratma çabalarıyla yaratılan ve Abidin Tunç'un Büfesi'nin yakılma-... öğrencilerin kıyasıya dövülmesi, ...tmenlerin hakeret görmesi, tartak...ması Denizhan Mahallesi'ndeki evlerin ... edilmesiyle sonuçlanan olayların ...mlusu bir gün önce uyarılan Vali, ...makam ve bizzat tertipçi olarak üç ...ando öğretmendir. Olayların gelişi... bizzat yaşayanlardan dinleyelim.

Olaylardan bir gün önce uyarmak için Valiliğe giden savaş gazisi Hüseyin Özsan, **"Vali Bey ben ...miş yaşındayım, İngiliz'e Yunan'a ... bu memleketi savundum. Bu ...anda birlikte yaşıyoruz, çocukların ...si bizim çocuklarımız, yarın düşmana ... birlikte döğüşeceğiz, ben Ata...'ün askeriyim onun büyüklüğünü ...irim. Atatürk rozeti taktı diye benim çocuğum dövülüyor, okula alınmıyor, ayak altında çiğneniyor. Yerine kurt rozeti taktırılıyor, Ramazan denilen bir öğretmen, okulu ve ilçeyi kurt rozeti yüzünden karıştırdı, sana geldim buna bir çare bul. Yarın halk birbirini kıracak, çocuklarımız ölecek, ben yetmiş yaşındayım, taraf tutmam, halkı ve vatanı bir bütün kabul ederim"** der. Ama aynı günün akşamı Kaymakam ve Ramazan Doğuz, cambazların ticarethanesinde ertesi günkü olayların planlarını yapmakla meşguldürler.

Ertesi gün 6 Edebiyat sınıfına giren Ramazan Doğuz, karşı gördüğü üç kız öğrenciye dönerek **"Derse çalıştınız mı? Çalışmazsınız tabii, orospular, orospu çocukları, soysuz köpekler"** diye hakeret eder. Bunun üzerine Şükran Bektaş, Fatma Akpınar, Zehra Salma, Ferdane Akpınar öğretmene karşı çıkarlar. Aynı öğretmen birgün önce de Öztürk Özsan adındaki öğrencinin yakasındaki Atatürk rozetini alarak çiğnemiş ve Bozkurt rozeti takması için baskıda bulunmuştur. Daha sonra sınıflara giren öğretmen Ahmet Işık yönetimindeki komandolar öğrencilere demir sopa ve zincirlerle saldırırlar.

Okuldaki olay bu şekilde gelişirken; dışarda Turan Özcan yönetiminde Ceritler, Kızkaraca, Fakılar, Çapraşık, Sarı Süleyman Köylerinden gelen saldırganlarla, ilçe içinden maliye memuru Şakir Çağlayan, Cambazların Hacı Gürses (tüccar)'in topladığı üçbini bulan saldırganlarla birleşerek **"Vurun dinsizlere, kominislere. Müslümanlar bu yana"** çığırtkanlığıyla lise önüne gelirler. Önce lise önündeki büfeye saldırıp, sonra yakarlar. Yangını söndürmeye gelen itfaiye ekiplerinin de çalışmasını engellemeye çalışırlar. Saldırı sonucunda Fuat Şahin, Kemal Demir, Necati Ünver, Ahmet Şahin, Necati Kılıç komalık oluncaya kadar kıyasıya dövülürler. Olaylar bununla da bitmez, daha sonra Denizhan Mahallesi'ne de yürüyen saldırganlar bütün mahalleyi tahrip ederler.

Bütün bunlar göstermektedir ki; Sermaye sınıfının ırkçı ve söven politikası bu olayların baş sorumlusudur. Alaca'da yaratılmak istenen mezhep ayrımı faşizmin özünden kaynaklanan bir oyundur. Halkımız bu oyuna gelmeyecektir. Bu oyun mutlaka bozulacaktır.

Biz TÖB-DER ve TÜM-DER Çorum şubeleri olarak tüm ilerici yurtsever demokrat ve devrimcileri faşizme karşı mücadeleye çağırırız.

SON DAKİKA

Devrimci öğretmenlerin mücadelesi yeni boyutlara ulaşıyor. "Faşizme karşı tek bir yürek tek bir yumruk" sloganını hayata geçirme de her gün yeni yeni mevziler kazanarak çığ gibi büyüyor.

GİRESUN, RİZE VE ERZİNCAN SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI.

Yaşsın Öğretmenlerin Devrimci Eyleminin Birliği.

TöB-DER GENEL MERKEZİNDEN AÇIKLAMA İSTİYORUZ

"Gelenek haline gelen örgütün mali durumuyla ilgili açıklamalar zamanında yapılmalıdır. Örgütün 15 gün kapalı kalması açıktaki öğretmenlere ödeme yapılmamasına Danıştay'da tazminat davaları açılmamasına gerekçe sayılabilecek bir açıklama değildir. Fazla ayrıntıya girmeyi doğru bulmuyor, uyarıyor ve açıklamaları bekliyoruz."

Devrimci Öğretmen

Dördüncü ölüm yıldönümünde...

Deniz Gezmiş

Yusuf Aslan

Hüseyin İnan

Deniz Gezmiş'in mezarını bir ilkokul öğretmeni öğrencileriyle ziyaret etti

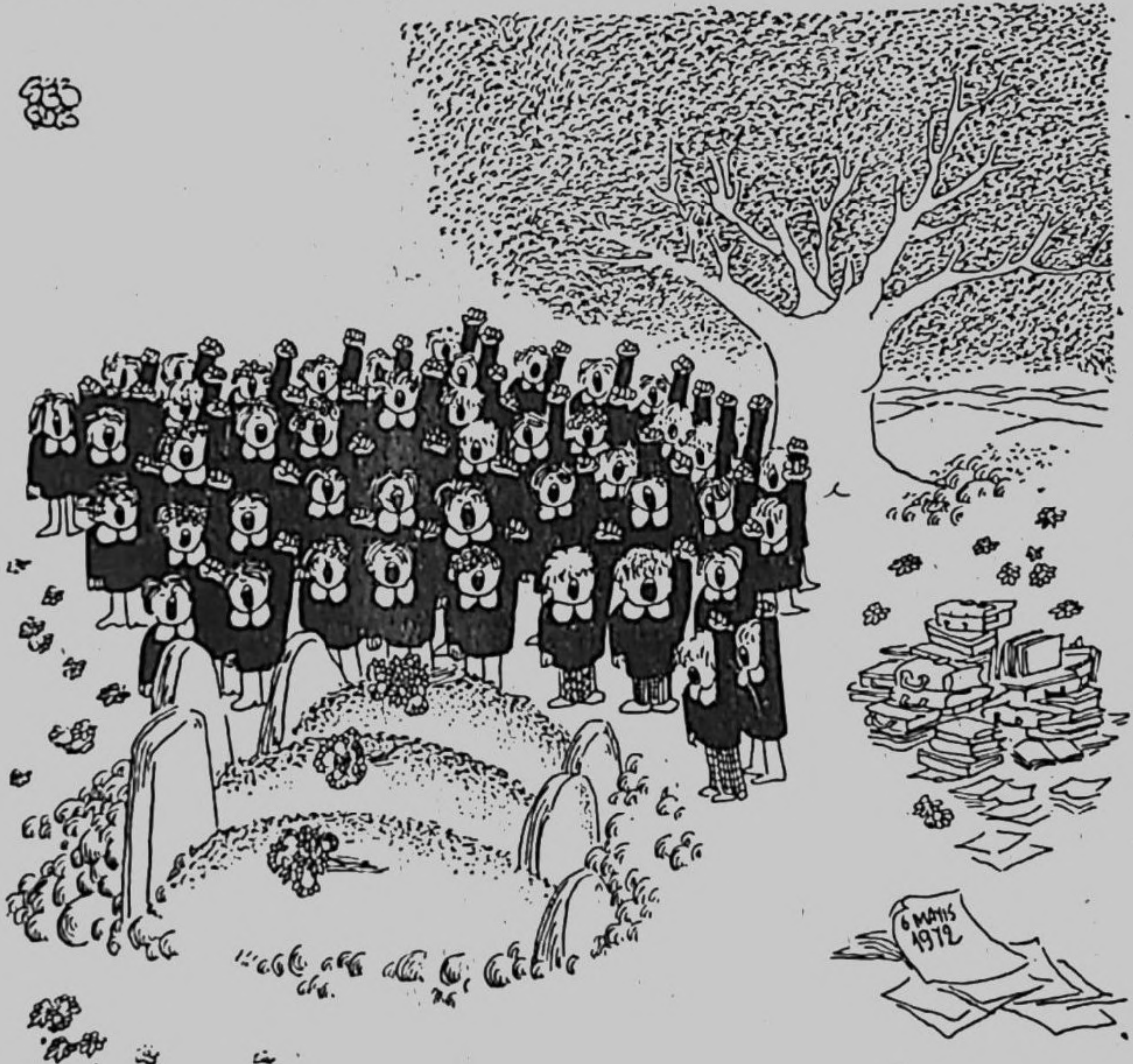

4 yıl önce idam edilen Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mezarının başında dua eden ilkokul öğrencileri.

ANKARA (THA)-Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Arslan'ın idam edilişlerinin dördüncü yılında dün, mezarlarını bir ilkokul öğretmeni, öğrencileri ile ziyaret ederek kır çiçekleri bırakmışlardır.

Demetevler'deki Anadolu İlkokulu ikinci sınıf öğretmeni Zafer Alp saat 12.00 sıralarında öğrencileri ile Karşıyaka mezarlığına gelerek Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mezarlarını ziyaret etmiş, öğrencileri de ellerindeki kır çiçeklerini mezarların üzerine bırakmışlardır.

Mezarlıkta geniş güvenlik tedbirleri alan yetkililer, Zafer Alp ve öğrencilerinden başka kimsenin mezarları ziyaret etmediğini, yalnız kimliği tesbit edilemeyen bir kişinin çiçek koyduğunu söylemişlerdir.

Geçen Mayısta Yayınlanmalıydı.....